

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **A.D.**, nar., ev.č. B, státní příslušnost, t.č. bytem, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7/702 00 Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2011, č. j. OAM-317/ZA-ZA06-ZA12-2011,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 31.10.2010 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že se hlásí k arabské národnosti, je občanem Alžírské lidové a demokratické republiky, vyznává islám a není, ani nikdy nebyl, členem žádné politické strany. Ve vlasti nedokončil studium práv. Vlast opustil 5. ledna 2011, protože měl problémy se svým zaměstnavatelem, u kterého si přivydělával v době studií v letech 2002 – 2008. Pracoval v obchodě s potravinami, který zkrachoval a majitel ho vinil z tohoto obchodního neúspěchu a požadoval po něm náhradu ztráty ve výši 50.000,- eur. V posledních dvou nebo třech měsících čekal obchodník každý den před bydlištěm žalobce a vyhrožoval mu zabitím, v listopadu 2010 obchodník napadl žalobce nožem. Od té doby měl žalobce strach o svůj život a necítil se bezpečně, proto se rozhodl opustit Alžírsko. O mezinárodní ochranu žádá, protože chce žít v bezpečí a klidu. V ČR chce žít také kvůli své snoubence, paní M.W., se kterou se seznámil na internetu v roce 2009 a se kterou se viděl v Tunisku v roce 2010. Za dobu

svého pobytu v zahraničí kontaktoval zastupitelský úřad své vlasti kvůli informacím o prodloužení víza. V případě návratu do vlasti se obává, že bude zabit bývalým zaměstnavatelem.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.11.2011, č. j. OAM-317/ZA-ZA06-ZA12-2011, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V žalobcem tvrzených skutečnostech žalovaný neshledal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 správního řádu. Vytkl žalovanému, že nezjistil řádně skutkový stav věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, nevycházel při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti žalobci vstříc, v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům a neodůvodnil dostatečně výrok svého rozhodnutí, neuvedl podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu stanovené v § 12 zákona o azylu a minimálně jsou splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona či pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě uvedl, že vlast opustil z důvodu pronásledování jeho osoby, resp. celé jeho rodiny ze strany soukromých osob. Vše se vyhrlo v listopadu 2010, kdy se jej pokusil bývalý zaměstnavatel zabít, žalobce zdůraznil správnímu orgánu skutečnost, že se obrátil se žádostí o pomoc na policii, ta však nezajistila jeho řádnou ochranu a naopak jej zrazovala, aby nechal věc policii prošetřit. Jak je známo z mezinárodních zpráv, v Alžírsku je policií takové jednání tolerováno. Alžírsko není svobodnou zemí, vládou zde islámské zákony a žalobce se necítí být ve své zemi svobodný, alžírské státní orgány nejsou schopné zabezpečit mu základní ochranu, ani bezpečnost života. Žalobce namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí, jakým konkrétním způsobem vyhodnotil jím uváděné důvody, správní orgán se pouze zabýval okolnostmi, že vyličené jednání soukromé osoby vůči žalobci nelze považovat za pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž se opíral o informace MZV USA ze dne 11. 3. 2010, ze kterých vyplývá, že žalobce měl možnost ochrany svých práv. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí, odkazuje na příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou v roce 1992 UNHCR, která v čl. 43 mimo jiné uvádí: Relevantní jsou zákony země původu, zejména způsob jejich aplikace. Žalobce považuje za nepochopitelné, že správní orgán nevzal v rámci svého rozhodování o jeho žádosti za své závěry z jiných dostupných zdrojů, zejména ohledně dodržování lidských práv, podle žalobce správní orgán zcela nedostatečně využil pořízené podklady pro rozhodování, příp. je použil jen ve prospěch svého zamýšleného záměru zamítnout žádost žalobce, což je v rozporu se zásadami dokazování stanovenými správním řádem. Správní orgán tak nemohl správně odpovědět na skutkové a právní otázky, resp. nemohl objektivně vyhodnotit žádost žalobce, tedy důvody, které v rámci řízení uvedl. Žalobce má za to, že správní orgán měl pečlivě posoudit veškeré okolnosti jeho případu, zvážit také možnost udělení mu azylu z humanitárních důvodů nebo doplňkové ochrany, s přihlédnutím k poměrům žalobce, tedy k bezdůvodnému pronásledování jeho osoby ze strany soukromých osob, kdy jejich činy jsou státními orgány přímo či nepřímo tolerovány. Při posuzování doplňkové ochrany

nezval žalovaný podle žalobce v úvahu, že by byl při návratu do státu původu ohrožen na životě či svobodě. Žalobce je přesvědčen, že by v případě jeho návratu do země původu byla ohrožena jeho základní lidská práva. Podle žalobce se žalovaný rovněž dostatečným způsobem nevypořádal s definicí bezpečné země původu, rovněž se nevypořádal ani s definicí pronásledování, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce se obává jednání svého bývalého zaměstnavatele, toto však nijak nesouvisí s žalobcovou rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině ani zastáváním určitých politických názorů. V daném případě nelze ani souhlasit s názorem žalobce, že by činy soukromých osob byly státními orgány přímo či nepřímo tolerovány. Z výpovědi žalobce je naopak zřejmé, že těchto dostupných prostředků k ochraně svých práv ani nechtěl využít, ačkoliv v zemi jeho původu existují, neboť s mužem, který ho ohrožoval, jsou sousedé. Této možnosti nevyužil ani potom, co jej jeho soused napadl nožem. Nelogicky argumentoval tím, že dotyčného nechtěl udat, protože jsou sousedé. Podle žalovaného je poskytnutí mezinárodní ochrany až poslední možností v situaci, kdy všechny ostatní nástroje práva selhaly, taková situace však v případě žalobce nenastala. Žalovaný má rovněž za to, že si obstaral pro vydání rozhodnutí dostatek podkladů, žalobci byla dána možnost se s nimi před vydáním rozhodnutí seznámit, případně navrhnout jejich doplnění, této možnosti však žalobce nevyužil. Žalovaný dospěl k závěru, že důvody tvrzené žalobce nelze považovat ani za ohrožení vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31.10.2011 podal žalobce, státní příslušník Alžírsko, žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ve které uvedl, že je svobodný, arabské národnosti, islámského náboženského vyznání, není členem politické strany nebo jiné organizace, vojenskou službu nikdy nevykonával, nedokončil vysokoškolské vzdělání. Dále uvedl, že dosud vykonával příležitostné práce, rok pracoval jako účetní. Jako důvody podání žádosti žalobce uvedl, že měl problémy s majitelem obchodu, ve kterém si přivydělával při studiu. Tento majitel byl navíc jeho sousedem. Pracoval u něho asi pět let od roku 2002 do začátku roku 2008, posléze obchod zkrachoval. Ze svého neúspěchu obviňoval majitel obchodu žalobce a chtěl po něm zaplatit finanční ztrátu z podnikání, asi 50 tisíc Euro. Protože žalobce neměl peníze, přestal u něj pracovat. Ztrátu nezavinil, navíc mu přilákal

zákazníky. Protože byli sousedé, stále se potkávali. Bývalý zaměstnavatel každý den čekal před domem žalobce a vyhrožoval, že ho zabije. Ohrožoval ho i nožem. Žalobce si byl proto stěžovat u jeho rodiny, je to u nich tak zvykem. Bratra a otce útočníka žádal, aby ho jejich příbuzný nechal na pokoji. Byl si stěžovat i na policii, policista s útočníkem promluvil a žalobci řekl, že o tom nebudou psát záznam, byla by to hanba, pokud by věc šla k soudu. Žalobce věc k soudu nedal, trvalo by to dlouho, aspoň šest měsíců, navíc ho nechtěl udat, protože byli sousedé. Od té doby se žalobce necítil v Alžírsku bezpečně, měl strach, že jej bývalý zaměstnavatel opět napadne. O mezinárodní ochranu žádá, protože chce žít v bezpečí a v klidu. Na území ČR vstoupil žalobce 14. 1. 2011 autobusem. V ČR by chtěl žít kvůli jeho snoubence M.W., se kterou se seznámil přes internet v roce 2009 a poté se viděli v Tunisku. Se zastupitelským úřadem své vlasti byl v kontaktu v lednu nebo v únoru 2011, kdy volala jeho snoubenka kvůli informacím o prodloužení víza. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že se nemůže vrátit do Alžírska, neboť ho chce zabít soused, se kterým pracoval a druhým důvodem je to, že tam nemůže odjet jeho snoubenka, která je křesťanka. Se státními orgány své vlasti nikdy neměl žádné problémy. Do Evropy přicestoval legálně na schengenské vízum, které získal na ambasádě Francie v Annaba.

Za účelem posouzení žádosti žalobce si žalovaný opatřil informace o zemi původu žalobce, a to Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Alžírsku za rok 2009 z 11.3.2010, Ministerstva vnitra Velké Británie o Alžírsku - soudnictví, ženách a odchodu a návratu ze dne 29. 3. 2010, Ministerstva vnitra Velké Británie o Alžírsku – vojenská služba, etnické skupiny, Berberé a odchod a návrat osob ze dne 14. 3. 2011, výroční zprávu Human Fight Watch 2010 z ledna 2010 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK. Dále vyšel z žádosti a pohovoru a z materiálů doložených žalobcem. Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci, aby se s podklady seznámil a vyjádřil se k nim.

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, napadajícími porušení správního řádu, konkrétně ustanovení § 3 a § 50 odst.4, § 68 odst. 3. Po přezkoumání průběhu správního řízení a napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že tyto námitky nejsou důvodné. Žalovaný dle názoru soudu zjistil stav věci dostatečným způsobem s ohledem na konkrétní případ žalobce. Při pohovoru mu kladl takové otázky, aby zjistil možné azylově relevantní skutečnosti, navázal na skutečnosti, které sdělil žalobce v žádosti. Při rozhodování vyšel z tvrzení žalobce, přihlédl ke všem skutečnostem, které sdělil a které vyšly najevo. Rozhodnutí ve věci řádně odůvodnil, uvedl, z čeho při rozhodování vycházel, shrnul tvrzení žalobce, uvedl rovněž, jaké úvahy ho k rozhodnutí vedly, a to s ohledem na použitá ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti a je plně přezkoumatelné.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu .

Soud se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce totiž v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Žalobce opustil zemi původu proto, že zde byl ohrožován soukromou osobou. Soud nepochybně, že by problémy se soukromou osobou mohly představovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu, v předmětné věci tomu však tak nebylo. Problémy se soukromou osobou mohou být pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, pokud by byly přičitatelné státu, což v předmětné věci nebylo zjištěno. Žalobce uvedl, že se obrátil na policii, od policisty si nechal rozmluvit, aby trval na sepsání oficiálního záznamu, neboť by to pro jeho souseda byla ostuda. Připustil rovněž, že by se mohl obrátit k soudu, neudělala to opět s ohledem na sousedství s pronásledovatelem. Žalobce netvrdil, že by ho policista jakýmkoliv způsobem zastrašoval, pokud by trval na sepsání oznámení. Netvrdil ani, že by se u soudu z nějakých důvodů nemohl domoci ochrany svých práv.

Za uvedeného skutkového stavu nelze vytýkat žalovanému, že se blíže nezabýval otázkou, zda by mu vůbec příslušné orgány byly schopny zajistit ochranu. Žalovaný totiž za situace, kdy žalobce uvedl, že se na příslušné orgány neobrátil kvůli tomu, že jsou s útočníkem sousedé, neměl důvod blíže zabývat otázkou dostupnosti ochrany. Žalobce totiž netvrdil, že by ochrana za situace, kdy by ji vyhledal, (tedy trval na sepsání oznámení na policii a obrátil se na soud), nebyla poskytnuta. Vzhledem k uvedenému byl zcela postačující odkaz žalobce na zprávu MZV USA ze dne 11. 3. 2010, kde je zmíněna možnost domáhat se ochrany práv. O nemožnosti domáhat se v Alžírsku ochrany práv se žalobce zmínil až v žalobě. Jak je však výše uvedeno, soud vychází ze skutkového a právního stavu, existujícího v době rozhodování správního orgánu.

Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že žalovaný v jeho případě nepoužil informační zdroje, které použil v jiných případech při řízení o udělení mezinárodní ochrany občanů Alžírsko, zejména ohledně dodržování lidských práv. Soud konstatuje, že každý žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí jiné důvody pro svou žádost. Protože žalobce netvrdil nic o tom, že by v zemi původu nebyla dodržována jeho lidská práva, uvedl výslovně, že se státními orgány neměl nikdy žádné potíže, neměl žalovaný povinnost se touto problematikou zabývat.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně zjistil a vyhodnotil skutkový stav, pokud se týká §12 a §14a zákona o azylu. Soud se plně shoduje se žalovaným v tom, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl pronásledován z důvodů taxativně stanovených v zákoně o azylu. Nebylo zjištěna ani možnost, že by byl reálně ohrožen vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Za účelem posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany se žalovaný dostatečně zabýval aktuální bezpečnostní situací v zemi původu žalobce.

Žalobce namítal, že v jeho případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu, a to s ohledem na skutečnosti, které v azylovém řízení uváděl. Nekontretizoval, z jakých důvodů by mu měl být humanitární azyl udělen.

Soud v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, podle kterého „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14*

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Dále soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č.j. 5 Azs 6/2010-107, dostupného na www.nssoud.cz, „Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.

Soud konstatuje, že dle jeho názoru žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné skutečnosti, kvůli kterým by bylo žalobci možno azyl z humanitárních důvodů přiznat a které by měly být žalovaným posouzeny. Soud odkazuje na výše uvedené shrnutí skutkového stavu věci. Dle názoru soudu nebyl žalovaný povinen se za situace, kdy pro nedostatek tvrzení ohledně pronásledování a ohrožení vážnou újmou byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, zabývat posouzením možnosti udělení humanitárního azylu .

Soud shrnuje, že žalovaný rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v §16 odst. 2 tohoto zákona.“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7Azs 187/2004-94 (www.nssoud.cz), podle kterého „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republik, či jako možnost získat zde pracovní povolení.

pokračování

56 Az 67/2011-31

Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně